

Men man kan ikke forlange, at han skal angive videre end en saadan Grund, der nødvendigvis maa holde ham borte fra Thinget, hvis den er sand og rigtig. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at Udvalgets Flertals Indstilling dog alligevel beror paa en Negtelse af Rigtigheden af, hvad denne Rigsdagsmand har anført med Hensyn til sin Begyæring om Orlov, og dette er Noget, som jeg antager ikke er heldigt eller rigtigt. Thinget bør i saa Henseende have Tiltro til ham, bør tro ham paa hans Ord, med Hensyn til hvad han har anført om sine personlige Forhold. Jeg skal endnu bemærke, at Intet klarere viser, at Thinget ikke tidligere har stillet en saadan Fordring, end netop det, som den ærede Ordfører læste op for os. I dette Tilfælde, det eneste, der har foreligget, forelaa der intet Andet end en Angivelse af, at vedkommende Rigsdagsmand vilde foretage en Udenlandsrejse; intet Andet. Den Tilføjning, at han troede ikke, at et nyt Valg vilde kunne foretages saa betimeligt, at en anden Rigsdagsmand vilde kunne komme istedetfor, kunde ganske vist den Rigsdagsmand, her er Tale om, jo ogsaa meget godt have givet, hvis han havde tænkt sig, at det skulde være nødvendigt at forklare det, at naar han reiste bort i 6 Uger, vilde det være vanskeligt, at en ny Rigsdagsmand vilde kunne komme betids istedetfor. Det kunde han ganske vist have gjort, og maaske man vil være saa velvillig at supplere hans Bemærkning med denne lille Tilføjning, som han maaske har ment ikke skulde være nødvendig. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Thinget vilde bringe sig i en besynderlig Situation ved at negte denne Orlov. Jeg vil ikke stærkt fremhæve, at man jo ikke har Midler til at gennemføre en saadan Beslutning. Det kunde ogsaa siges, hvor man negtede en ubegrundet Begyæring om Orlov; men hvis det virkelig skulde indtræffe, at man negtede denne Orlov, er det vist ganske nødvendigt, at Thinget ser til at faae truffet en Forandring i den paagældende Bestemmelse i Forretningsordenen; thi saa vil Meningen af Thingets Regtelse nærmest blive den, at Thinget ikke vil have Noget at gøre med at paatage sig Ansvar for Indrømmelse af Orlov i saadanne Tilfælde, men at det

bliver en Sag, som den ærede Ordfører mente, mellem paagældende Rigsdagsmand selv og hans Bølgere. Men i saa Fald er det korrekte Standpunkt det, at vi vedtage en Bestemmelse som den, der findes i Landsstingets Forretningsorden, nemlig den, at den Rigsdagsmand, som i mere end 3 Møder efter hinanden bliver borte og er forhindret fra at møde i Thinget, skal anmeldte sit Forsald for Formanden og lade det være nok. Skulde derfor Thinget negte denne Orlov, saa vil Mindretallet være betænkt paa at indbringe et saadant Forslag om Forandring.

Bille: Efter at have set den Behandling, denne Sag hidtil har modtaget, kan jeg ikke Andet end i høi Grad lykønske mig selv til, at jeg, da jeg i Begyndelsen af Samlingen var 4 Uger fraværende, satte mig udover Forretningsordenens Henviisning til, hvad en Folkethingsmand „bør gjøre“, og ikke indsendte en Orlovsbegyæring, der da formodentlig vilde have fundet en Behandling, ganske svarende til denne, rigtignok med den Forskel i mit Tilfælde, at jeg rimeligvis vilde have været hjemme, inden Afgjørelsen var bleven truffen. Jeg har været meget omhyggelig for at erfare, hvad „Orlov“ egentlig vil sige efter vor Forretningsorden, og hvilke praktiske Følger en „Orlov“ vilde medføre. Jeg kom til at anfille denne Betragtning væsentlig derved, at det ærede Medlem for Frederiksbund (B. Christensen), der har sat hele Sagen i Scene, den 24de November omtalte denne Orlovsbegyæring som ikke alene i sig selv „eiendommelig“, men ogsaa eiendommelig ved de Følger, den „middelbart og umiddelbart“ kunde drage efter sig, og henviste til Nødvendigheden af at finde en Afgjørelse, der „ogsaa i andre Forhold kunde blive af Bigtighed“. Jeg har en Tid troet, at Orlov stod nærmest i Forbindelse med et Diætspørgsmaal. Der er i Praxis gennemført den Regel med Hensyn til Rigsdagsmænds Diæter, at naar en Rigsdagsmand indfinder sig til Samlingen, hvad enten det er paa den første eller sidste Dag, regnes hans Ret til og hans Forpligtelse til at modtage Diæter fra den Dag, han indfinder sig, og til den Dag, han